

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1352/2018
27.11.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Ненада Давидовића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 783/16 од 22.10.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 260/18 од 09.05.2018. године, у седници већа одржаној 27.11.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 783/16 од 22.10.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 260/18 од 09.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К 783/16 од 22.10.2017. године, окр. АА оглашен је кривим због кривичног дела недавања издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора од три месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити ако окривљени за време од једне године не изврши ново кривично дело као и да ће се казна извршити ако окривљени у року од шест месеци од правноснажности пресуде не исплати заостали дуг на име издржавања малолетне ББ за период од 01.11.2011. године до 19.02.2016. године по пресуди Првог основног суда у Београду П2 бр. 1500/10 од 08.11.2010. године, у износу од 340.027,00 динара.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Виши суд у Београду је пресудом Кж1 260/18 од 09.05.2018. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. Ненад Давидовић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде преиначи и окривљеног ослободи од одговорности или да исте укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окр. АА, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих се може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74., члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која повреда у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу наведене повреде, бранилац наводи да су судови осудили окривљеног, а да притом нису имали ни један доказ који поткрепљује такву њихову одлуку, да суд није са сигурношћу могао утврдити све чињенице, да је непознато како је суд срачунао све износе, а да посебно није јасно како је давање за издржавање третирао као смањење обавезе а не основ ослобађања, да је окривљени још 2010. и 2011. године плаћао издржавање, с тим што није давао месечно номинални износ већ је у складу са својим могућностима исплаћивао мање или веће износе, да је непознато зашто је ВВ навела да је од новембра 2013. године тражила издржавање од окривљеног, што значи да је окривљени имао дозволу од ВВ као законског заступника малолетне ББ да издржавање плаћа од 2013. а не од 2011. године, да је ВВ узела кредит те јој одговарало да јој за издржавање даје на руке, затим да окривљени није запослен и да нема довољно средстава, због чега није ни могао редовно да плаћа издржавање, да из изведених доказа није утврђен ни умишљај ни радња извршења предметног кривичног дела... чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, а погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оценио недозвољеним и, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић